

POSTANOWIENIE

Dnia 3 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

w sprawie **A. S.**

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 3 czerwca 2024 r.,

wniosku obrońcy o uzupełnienia rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów obrony z urzędu zawartego w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2024 r., IV KK 216/23,

na podstawie art. 626 § 2 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. w zw. z art. 190 ust. 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

postanowił

zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokat I. W., Kancelaria Adwokacka w W., tytułem uzupełnienia kwotę 276,00 zł (dwieście siedemdziesiąt sześć złotych i 00/100) stanowiącą 23% VAT od zasądzonej kwoty w wysokości 1200 zł zawartej w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2024 r., IV KK 216/23.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 lutego 2024 r. Sąd Najwyższy oddalił na rozprawie kasację obrońcy skazanej jako oczywiście bezzasadną, zwolnił skazaną od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokat I. W. kwotę 1200 zł brutto (bez stawki VAT), za obronę skazanej w postępowaniu przed Sądem Najwyższym. Podstawą zasądzenia wynagrodzenia był art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze oraz § 11 ust. 2

pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. W konsekwencji nie zasądzone dodatkowo stawki 23% VAT, gdyż powyższy akt prawny nie przewidywał uregulowania tożsamego, jak zawarte w paragrafie 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Obrońca skazanego wystąpiła do Sądu Najwyższego o uzupełnienie w/w postanowienia poprzez zasądzenie dodatkowo kwoty 276,00 zł, stanowiącej 23% VAT-u od kwoty 1200 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 27 lutego 2024 r., w sprawie SK 90/22, uznał, że § 2 pkt 1 w związku z § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu w zakresie, w jakim określa opłaty stanowiące ponoszone przez Skarb Państwa koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu w wysokości niższej niż stawki minimalne opłat określonych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, jest niezgodny z art. 64 ust. 2 w zw. z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 zdanie drugie i art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W tej sytuacji zaszła konieczność dodatkowego ustalenia wysokości kosztów w trybie art. 626 § 2 k.p.k., skoro została stwierdzona niekonstytucyjność w/w rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w zakresie, w jakim różnicowało ono stawki opłat za czynności adwokatów z urzędu ze stawkami opłat przewidzianymi dla adwokatów z wyboru. Takie stanowisko ma zatem oparcie w art. 190 ust. 4 Konstytucji RP. W konsekwencji nie można pominąć unormowania z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. Fakt „zrównania” stawek opłat za czynności przewidziane w rozdziałach 2-4 nie ma bowiem żadnego relewantnego znaczenia dla istnienia w stanie prawnym § 4 ust. 3 wskazanego rozporządzenia. Skoro tak, to przyznana opłata w tej samej stawce co

dla adwokata z wyboru musi zostać powiększona o VAT. Takie rozwiązanie zostało też przyjęte w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2024 r., poz. 763), które zaczną obowiązywać od dnia 5 czerwca 2024 r.

Z tych powodów należało orzec jak w postanowieniu.

[PGW]

[ał]